

Nỗi lòng người vợ được "ở nhà chồng nuôi"

ISSN: 2734-9195

14:10 25/03/2025

Hạnh phúc không đến từ việc chấp nhận số phận, mà từ việc hiểu rõ mình thực sự muốn gì và dám bước đi trên con đường của chính mình.

Là một cô gái có ngoại hình ưa nhìn và tốt nghiệp đại học Luật loại khá, Nguyễn Thị Hân từng kỳ vọng vào một tương lai rộng mở. Thế nhưng, cuộc đời chị lại rẽ sang một hướng khác khi kết hôn với Tuấn – một người đàn ông hơn chị năm tuổi, cũng tốt nghiệp ngành Luật và hiện làm việc tại tòa án quận. Những tưởng cuộc hôn nhân với một người có địa vị sẽ mang lại cho Hân nhiều thuận lợi trong sự nghiệp, nhưng không ngờ đó lại là khởi đầu của một cuộc sống tù túng mà chị không hề lường trước.

Hy vọng dần vụt tắt

Sau khi kết hôn, Hân bày tỏ mong muốn đi làm và nhờ chồng giúp đỡ tìm một vị trí phù hợp trong tòa án. Thế nhưng, mỗi lần nhắc đến chuyện này, Tuấn đều tìm cách trì hoãn với những lý do như: "*Em cứ nghỉ ngơi đi đã*", "*Khoảng một thời gian nữa anh sẽ sắp xếp công việc cho em*"... Nhưng sự thật là Tuấn không hề có ý định để vợ ra ngoài làm việc. Anh vốn là người hay ghen, lo sợ vợ bị người khác để ý, nên luôn muốn Hân quanh quẩn trong nhà.

Cộng thêm việc kinh tế gia đình ổn định nhờ những khoản đầu tư bất động sản thành công, Tuấn càng có lý do để ép vợ từ bỏ ý định đi làm. Khi những năm tháng chờ đợi trở thành vô vọng, Hân lại bước vào giai đoạn bận rộn với thiên chức làm mẹ. Hai lần sinh con liên tiếp khiến chị không còn thời gian nghĩ đến sự nghiệp. Đến khi các con dần lớn, chị cũng đã lỡ mất thời điểm thích hợp để quay lại với công việc. Cuối cùng, Hân đành chấp nhận làm một người vợ, một người mẹ toàn thời gian.

Ảnh minh họa (sưu tầm)

Cuộc sống trong lồng son

Nhiều người nhìn vào gia đình Hân với sự ngưỡng mộ – nhà cao cửa rộng, xe hơi đầy đủ, chồng làm trong ngành pháp luật. Nhưng thực tế, cuộc sống của chị chẳng khác nào "*chim trong lồng*". Hàng ngày, Hân chỉ quần quah trong nhà, chợ búa, nấu nướng, dọn dẹp. Mỗi lần chi tiêu, chị đều phải ghi chép tỉ mỉ để chồng kiểm soát, dù chỉ là những khoản tiền vặt.

Ngay cả khi nhà ngoại có việc cần giúp đỡ, chị cũng phải ngửa tay xin chồng. Tuấn tuy không phản đối, nhưng thái độ tỏ rõ sự khó chịu, khiến Hân cảm thấy ngột ngạt và bất lực.

Người đàn ông như Tuấn không một lần hiểu rằng, anh đi làm kiếm tiền, thì Hân cũng bỏ công chăm con, trông nhà cho anh. Nếu không có Hân, thì anh sẽ phải bỏ ra vài triệu đồng một tháng thuê người giúp việc trông con, mà chưa chắc đã có thể tin tưởng hoàn toàn. Tuấn đi làm, công sức của anh tính bằng lương, bằng thưởng. Công của Hân thì vô hình nhưng có lẽ vì vậy mà nó chẳng có tí giá trị gì cả. Tuấn chỉ nghĩ có mỗi mình anh vất vả, được quyền kêu ca, khi mệt thì được nằm thẳng trên giường nghỉ ngơi. Còn Hân, mệt cũng không được than vãn, mà chưa mở mồm thì đã bị anh chặn họng: "*Em chỉ nằm nhà xem ti vi, đến bữa nấu cơm thì mệt nổi gì. Vợ người ta, vừa đi làm việc xã hội, vừa nấu nướng mà có ai kêu đau.*" Đến nước ấy thì Hân còn nói được gì nữa.

Lâu dần, Hân thấy mình như một "ô sin không công", không có tiếng nói trong chính ngôi nhà của mình. Chị tâm sự với bạn cũ: "*Nếu biết trước cuộc sống như thế này, có lẽ tao đã không lấy Tuấn. Ngày xưa nghĩ cưới một người có địa vị sẽ tốt cho sự nghiệp, nhưng không ngờ... Giờ có nhà lầu, xe hơi thật đấy, nhưng để đổi lấy sự tự do, chủ động, tao sẵn sàng đánh đổi tất cả*".

Ảnh minh họa (sưu tầm)

Nhẫn nhịn - sự lựa chọn hay con đường không lối thoát?

Không chỉ kiểm soát vợ về kinh tế, Tuấn còn là người hay ghen. Mỗi khi Hân đi chợ lâu hơn một chút, anh lập tức nghi ngờ, buông lời nặng nề. Những câu nói như "*Cô ra chợ làm gì mà lâu thế? Chắc lại ngắm nghía thằng nào hả?*" đã trở thành chuyện thường ngày. Dẫu vậy, Hân vẫn nhẫn nhịn, bởi chị hiểu tính chồng mình, một người đàn ông ích kỷ, gia trưởng, cố chấp.

Trong giáo lý Phật giáo, sự nhẫn nhịn có thể là một đức tính quý báu, nhưng nếu đặt vào một hoàn cảnh sai lầm, nó có thể trở thành gánh nặng trói buộc con người trong khổ đau. Phật giáo dạy: "*Chẳng có xiềng xích nào trói buộc mạnh bằng những xiềng xích của tham dục và vô minh*." Hân nhẫn nhịn không phải vì cô muốn thực hành từ bi hay hiểu rõ nhân quả, mà bởi cô không còn lựa chọn nào khác. Sự nhẫn nhịn trong hoàn cảnh của Hân không mang đến giải thoát, mà chỉ khiến tâm hồn thêm khô cằn, mệt mỏi.

Hạnh phúc có thực sự đến từ an phận?

Trong Phật giáo, hạnh phúc không chỉ đơn thuần là có vật chất đầy đủ, mà là sự bình an từ nội tâm. Một người có thể sống trong nhung lụa nhưng vẫn đau khổ, nếu tâm không được tự do. Hân có thể đã sai lầm khi lựa chọn cuộc hôn nhân này, nhưng điều quan trọng hơn là chị đã không tự tạo lối đi cho mình khi vẫn

còn cơ hội. Chấp nhận số phận mà không tìm cách thay đổi, đó là một dạng tự giam cầm chính mình.

Một viện tâm lý của Anh đã tiến hành điều tra ở khoảng 60.000 phụ nữ trong diện "*ở nhà chồng nuôi*" thấy rằng, những phụ nữ không đi làm thường có nguy cơ bị trầm cảm và khó điều chỉnh được cảm xúc, dễ buồn, dễ vui và thất thường hơn người bình thường. Cụ thể, có tới 41 % các bà vợ ở nhà chồng nuôi luôn thường trực cảm giác lo lắng, 26% buồn phiền, 50% stress, 19% dễ nổi giận và 28% có triệu chứng của bệnh trầm cảm... Trong khi đó chỉ có khoảng gần 15% các bà vợ đi làm rơi vào trạng thái buồn phiền.

Các chuyên gia tâm lý cho biết: ở nhà chồng nuôi không phải là "*quá sướng*" như người ta vẫn nghĩ. Chẳng hạn, ở nhà trong thời gian dài, lại chỉ có một mình rất không tốt với người phụ nữ. Những việc không tên ở nhà kéo dài bất tận đã làm chị em mệt mỏi, chán nản. Hơn thế, chị em lại luôn có cảm giác "*không hài lòng*" với bản thân, cảm thấy mình không giỏi giang, lâu dần rơi vào trạng thái trầm cảm, tự ti. Và nếu như đi làm, thì tính hiệu quả, năng lực trong công việc có thể đo đếm được ở một mức nào đó thì với chị em ở nhà chồng nuôi lại ít có cơ hội được đánh giá khen ngợi, "*tặng bằng khen*", "*danh hiệu*" về năng suất lao động. Nhiều ông chồng, cho rằng lau nhà rửa bát là việc tay chân, ai cũng làm được. Và vợ ở nhà thì phải làm việc đó là tất yếu. Vì thế, bản thân người phụ nữ liên tục phải nỗ lực nhưng không được đánh giá xứng đáng như khi đi làm. (anninhthudo)

Có lẽ câu chuyện của Hân là bài học cho nhiều phụ nữ khác, những người đang băn khoăn giữa sự lựa chọn: an phận hay tự do? Mỗi người đều có quyền lựa chọn hạnh phúc cho chính mình. Hân đã chọn nhẫn nhịn để giữ gìn tổ ấm, nhưng liệu sự nhẫn nhịn ấy có thực sự mang lại bình yên nội tại cho chị hay chỉ là sự cam chịu kéo dài?

Dù thế nào đi nữa, cuộc sống không chỉ là những năm tháng lặng lẽ trôi qua trong sự cam chịu. Hạnh phúc không đến từ việc chấp nhận số phận, mà từ việc hiểu rõ mình thực sự muốn gì và dám bước đi trên con đường của chính mình.

Chị em phụ nữ hãy cố gắng tô màu cuộc sống của mình! Chẳng hạn, bên cạnh việc chăm lo, nội trợ cho gia đình, các bà vợ hãy cố gắng mở rộng quan hệ. Chị em có thể kết bạn với nhau, thi thoảng cùng nhau trò chuyện, trao đổi công việc. Các bà vợ cũng có thể tham gia các câu lạc bộ, tham gia hoạt động xã hội thay vì chỉ đi mua sắm... để hòa nhập nhiều hơn với xã hội, giúp cho mình luôn phải "*tiến lên*".

Tác giả: **Nguyễn Thuý Uyên - Trường Đại học Thủ Đức**